ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 4 Januar 1945

SE, NU FLAMMER - - -

Se, nu flammer offerbålet
over fire verdensdeler.
Se, nu rammer offerstålet
alle løgnens sorte sjeler.
Se, nu lyser sannhets luer
over jord.

STYRKELSEN OG UTVIDELSEN AV ANTIHITLER-KOALISJONENS FRONT. SPØRSMÅLET OM FREDEN OG SIKKERHETEN.

Av J. V. Stalin.

II.

Det forløpne år var et år med seier for den antityske koalisjon som har forent folkene i Sovjet-Unionen, Storbritannia og De forente stater i et kampforbund. I dette året er enheten og samarbeidet mellom de tre hovedmakter i koalisjonen mot Hitler-Tyskland blitt befestet.

Beslutningen på Teheran-konferansen om felles aksjoner mot Tyskland og den strålende realisering av denne beslutning er et av de klare beviser på konsolideringen av fronten mot hitlerkoalisjonen. I historien finnes det få planer om store militæroperasjoner og samtidige aksjoner mot en felles fiende som er blitt gjennomført så fullstendig og nøyaktig som den plan om et felles slag mot Tyskland som ble utarbeidet på Teheran-konferansen. Det kan ikke være tvil om at uten enhet i oppfatningene og samarbeid mellom de tre stormakter ville beslutningen fra Teheran-konferansen ikke kunne blitt realisert så fullstendig og presist. På den annen side er det heller ingen tvil om at den framgangsrike realisering av Teheran-konferansens beslutning måtte bidra til å styrke de forente nasjoners front.

PATRIOTER: KJEMP MED OSS FOR NORGES FRIHET

DØD OVER DE TYSKFASCISTISKE OKKUPANTER!

Et like så klart bevis på styrken i de forente nasjoners front er beslutningene på konferansen i Dumbarton Oaks om organiseringen av sikkerheten etter krigen. Det tales om meningsforskjelligheter mellom de tre makter i noen sikkerhetsspørsmål. Meningsforskjelligheter finnes naturligvis og kommer til å finnes også i en rekke andre spørsmål. Meningsforskjelligheter kan det finnes også mellom medlemmer av et og samme parti. Så meget mer må det finnes meningsforskjelligher mellom representanter for forskjellige stater og forskjellige partier. Det overraskende er ikke det at det finnes meningsforskjelligheter, men at de er så få og at de nesten alltid er blitt overvunnet takket være enigheten og samarbeidet mellom de tre stormaktene. Spørsmålet dreier seg ikke om det at det finnes meningsforskjelligheter, men om at meningsforskjellighetene ikke går utover det som er tillatelig innenfor rammen av enheten mellom de tre stormaktene og at de til sjuende og sist blir løst i samsvar med denne enhets interesser. Det er en kjent sak at det ikke har forekommet noen alvorligere meningsforskjelligheter mellom oss enn i spørsmålet om åpningen av den annen front, men det er også en kjent sak at disse meningsforskjelligheter til sjuende og sist ble bilagt i en ånd av fullkommen enighet. Det samme kan en si om meningsforskjellighetene på konferansen i Dumbarton Oaks. Det karakteristiske for denne konferanse er ikke at den avslørte visse meningsforskjelligheter, men at ni tiendeler av sikkerhetsproblemene ble løst på denne konferanse i en ånd av fullkommen enighet. Derfor tror jeg at beslutningene på konferansen i Dumbarton Oaks må betraktes som et av de klare beviser på styrken i den antityske koalisjon.

Et enda tydeligere bevis på styrkelsen av de forente nasjoners front er de underhandlinger med den britiske regjeringssjef herr Churchill og den britiske utenriksminister Eden i Moskva som ble gjennomført i vennskapelige former og i en ånd av fullstendig enighet.

Under hele krigen har hitleristene gjort fortvilte forsøk på å splitte de forente nasjoner og sette dem opp mot hverandre, framkalle gjensidig mistenksomhet og uvennskap, svekke deres krigsanstrengelser gjennom innbyrdes mistro, og, om mulig, også innbyrdes kamp. Slike bestrebelser fra de hitleristiske politikeres side er helt forståelige. For dem finnes ingen større fare enn enheten mellom de forente nasjoner i deres kamp mot hitlerimperialismen, og de ville ikke kunne vinne noen større militærpolitisk framgang enn om de kunne splitte de allierte makter i deres kamp mot den felles fiende. Imidlertid er det en kjent sak at de fascistiske politikeres forsøk på å ødelegge forbundet mellom stormaktene har vært forgjeves. Dette betyr at det til grunn for forbundet mellom Sovjet-Unionen, Storbritannia og De forente stater ikke ligger tilfeldige og forbigående motiver, men livsviktige og varige interesser.

Det er ingen grunn til å tvile på at når kampforbundet mellom de demokratiske makter har bestått prøven gjennom tre års krig og er blitt befestet ved det blod som er utøst av folkene som har reist seg for å forsvare sin frihet og ære, så vil dette forbund desto bedre bestå prøven nå i krigens sluttstadium.

Men det forløpne år var ikke bare et år da de allierte makters antityske front ble styrket, det brakte også en utvidelse av denne front. En

kan ikke se det som en tilfeldighet at etter Italia ble også Tysklands andre forbundsfeller, Finnland, Romania og Bulgaria, slått ut av krigen. Og en må legge merke til at disse makter ikke bare gikk ut av krigen, men de brøt med Tyskland og erklærte det krig, de sluttet seg altså til de allierte nasjoners front. Dette betyr uten tvil en utvidelse av de forente nasjoners front mot Hitler-Tyskland. Det kan ikke være tvil om at også Tysklands siste forbundsfelle i Europa, Ungarn, vil bli slått ut i den nærmeste framtid. Det vil bety en fullstendig isolering av Hitler-Tyskland og dets uunngåelige sammenbrudd.

De forente nasjoner står foran den seierrike avslutning av krigen mot Hitler-Tyskland.

Krigen mot Tyskland vil bli vunnet av de forente nasjoner — derom kan det nå ikke være noen som helst tvil.

Å vinne krigen mot Hitler-Tyskland betyr å gjennomføre en veldig historisk oppgave. Men at en har vunnet krigen betyr ikke dermed at en har sikret folkene en stabil fred og en pålitelig sikkerhet i framtiden. Oppgaven består ikke bare i å vinne krigen, men også i å umuliggjøre en ny angrepskrig, om ikke for alltid, så iallfall for en langvarig tidsperiode.

Etter sitt nederlag vil Tyskland naturligvis bli avvæpnet både økonomisk og militærpolitisk. Men det ville være naivt å tro at det ikke vil forsøke å gjenreise sin makt og sette i gang med en ny aggresjon. Alle vet at de tyske ledere allerede forbereder seg til en ny krig. Historien viser at en kort periode på 20—30 år er nok til at Tyskland skal komme seg etter sitt nederlag og gjenreise sin makt. Hvilke midler finnes det til å forhindre et nytt angrep fra Tysklands side, og om krigen likevel bryter ut, å kvele det like i begynnelsen og ikke la det få utvikle seg til en storkrig?

Det er en kjensgjerning at de aggressive nasjoner i den nåværende krig hadde en ferdig *overfallsarmé* allerede før krigens begynnelse, mens de fredselskende nasjoner ikke engang hadde en helt tilfredsstillende armé til å dekke mobiliseringen. Slike ubehagelige kjensgjerninger som «insidenten» i Pearl Harbor, tapet av Filippinene og andre øyer i Stillehavet, tapet av Honkong og Singapore, mens Japan som en aggressiv nasjon viste seg å være bedre forberedt på krigen enn Storbritannia og USA som førte en fredsvennlig taktikk, slike ubehagelige kjensgjerninger kan ikke regnes for en tilfeldighet. Heller ikke en slik ubehagelig kjensgjerning som tapet av Hviterussland og Ukraina i det første krigsår da Tyskland som en aggresiv nasjon viste seg å være bedre forberedt på krigen enn den fredselskende Sovjet-Union, heller ikke en slik kjensgjerning kan regnes for en tilfeldighet. Det ville være naivt å forklare disse kjensgjerninger med personlige egenskaper hos japanerne og tyskerne, med deres overlegenhet over engelskmennene, amerikanerne og russerne, deres forutseenhet osv. Her dreier det seg ikke om personlige egenskaper, men om at de aggressive nasjoner som er interessert i en ny krig, nasjoner som har forberedt seg på krigen i lang tid og har samlet krefter til dette, i alminnelighet er — og må være — bedre forberedt på krigen enn de fredselskende nasjoner som ikke er interessert i en ny krig. Dette er naturlig og forståelig. Dette er, for å si det så, en historisk lovmessighet som det ville være farlig å se bort fra.

Følgelig kan en heller ikke benekte at også i framtiden kan de fredelige nasjoner bli overrumplet av en angriper hvis de ikke allerede nå utarbeider spesielle forholdsregler som kan forhindre aggresjonen.

Hvilke midler har en altså til å forhindre en ny aggresjon fra Tysklands side, og om krigen likevel bryter ut, å kvele den like i begynnelsen og ikke la den få utvikle seg til en storkrig?

For dette finnes det foruten den fullstendige avvæpning av de aggressive nasjoner bare ett middel: å skape en spesiell organisasjon til forsvar for freden og for å trygge sikkerheten, bestående av representanter for de fredselskende nasjoner og til forføyning for det ledende organ i denne organisasjon å stille den minimalt nødvendige mengde stridskrefter som trenges for å forhindre en aggresjon, samt å forplikte denne organisasjon til om nødvendig uoppholdelig å sette inn disse væpnede styrker til å forhindre eller likvidere aggresjonen og straffe de skyldige.

Dette må ikke bli noen gjentagelse av Nasjonenes Forbund — i sørgelig ihukommelse — som hverken hadde rettigheter eller midler til å forhindre en aggresjon. Dette vil bli en ny, spesiell internasjonal organisasjon med utstrakte fullmakter, som rår over alt det som er nødvendig for å forsvare freden og forhindre en ny aggresjon.

Kan en gjøre regning med at denne internasjonale organisasjons aksjoner vil bli tilstrekkelig effektive? De vil være effektive om stormaktene som har båret hovedbyrden av krigen mot Hitler-Tyskland, også i framtiden kommer til å handle i en ånd av enighet og samdrektighet. De vil ikke bli effektive om denne nødvendige forutsetning ikke er til stede.

Kamerater! Sovjetfolket og den røde armé gjennomfører med framgang de oppgaver vi er blitt stilt overfor under vår frihetskrig. Den røde armé har med heder oppfylt sin patriotiske plikt og befridd vårt fedreland fra fienden. Fra nå av og for alltid vil vårt land være fritt for den hitleristiske uhumskhet. Nå gjenstår det for den røde armé en siste avsluttende misjon: sammen med våre alliertes armeer å fullføre tilintetgjørelsen av den tyskfascistiske armé, avlive det facsistiske udyr i dets egen hule og heise seirens fane over Berlin. Det er grunn til å tro at den røde armé vil oppfylle denne oppgave i nær framtid. (J. V. Stalin på festmøtet i Moskva sovjet den 6. november 1944.)

NORGES KONGE:

«Vi har hatt tallrike vitnesbyrd om den sovjetrussiske regjerings og det russiske folks vennskap og sympati for vårt land. Og vi har med beundring og begeistring fulgt Sovjetsamveldets heroiske og seierrike kamp mot vår felles fiende.»

Kong Håkon i radiotalen den 26 oktober 1944.

«Utgis av sentralkomiteen for Det kommunistiske parti»